

Spm. nr. S 138

Til integrationsministeren (7/10 02) af:

Kamal Qureshi (SF):

»Vil ministeren bekræfte, at det er gældende ret, at en dansk statsborger eller en EU-statsborger, der bor i Danmark, men arbejder i eksempelvis Sverige eller Tyskland, har ret til sammenføring med en ægtefælle fra et 3. land, uden at der stilles krav om egen bolig, økonomisk garanti, tilknytningskrav m.v., idet situationen er omfattet af de langt mere liberale EU-regler?«

Begrundelse

Domstolens afgørelse fra den 11. juli 2002 – Carpenter dommen – fastslår, at en engelsk statsborger bosiddende i England, men med arbejde i Frankrig, har ret til ægtefællesammenføring med sin hustru fra et 3. land i henhold til EU-reglerne.

Svar (23/10 02)

Integrationsministeren (Thor Pedersen, fg.):

Efter den danske udlændingelovgivning er der to måder at få ægtefællesammenføring på.

Hvis der er tale om en medfølgende ægtefælle til en EU-borger, som har ret til ophold her i landet i medfør af EU-rettens regler om arbejdskraftens fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v., får den pågældende ægtefælle opholdsbevis efter EF/EØS-bekendtgørelsen (Indenrigsministeriets bek. nr. 761 af 22. august 1994 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, som senest ændret ved bek. nr. 684 af 12. juli 1996).

Ægtefæller, der ikke har ret til et opholdsbevis efter EF/EØS-bekendtgørelsen, kan få opholdstilladelse efter de almindelige regler i udlændingelovens § 9, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

De EU-retlige regler om fri bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at ægtefæller til i Danmark bosiddende personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark i medfør af EU-rettens regler.

Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU- eller EØS-borger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed, jf. eksempelvis EF-domstolens dom i sag C-60/00 (»Mary Carpenter-dommen«).

Dommen vedrører fortolkningen af artikel 49 i EF-traktaten om fri bevægelighed for tjenesteydelser i EU. Spørgsmålet i sagen var, om ægtefællen til en i England bosiddende engelsk statsborger, som leverede tjenesteydelser til kunder etableret både i England og andre medlemsstater, i kraft af traktatens artikel 49 kunne have en afledet ret til at opholde sig i England. Dette spørgsmål besvarede EF-domstolen bekræftende med henvisning til sagens konkrete omstændigheder.

Jeg kan på den baggrund bekræfte, at ægtefællen til en i Danmark bosiddende dansk statsborger i en tilsvarende situation som den i Carpenter-dommen omhandlede efter omstændighederne vil kunne have en afledet ret til at opholde sig i Danmark.

En ikke-dansk EU-eller EØS-borger, som bosætter sig i Danmark, men arbejder i et andet EU- eller EØS-land som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, vil også efter omstændighederne kunne være omfattet af EU-reglerne.

Jeg skal dog bemærke, at EF-domstolen har fastslået, at personer, der er omfattet af traktathjemlede rettigheder, ikke kan påberåbe sig disse med henblik på uretmæssigt at unddrage sig en anvendelse af national lovgivning, ligesom disse rettigheder ikke er til hinder for, at medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at hindre misbrug af denne art.

Spm. nr. S 77

Til skatteministeren (2/10 02) af:

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

»Vil ministeren redegøre for, om Arriva i forbindelse med den udliciterede jernbanedrift i Jylland har mulighed for og vil benytte sig af de samme muligheder for gennem leasing af materiel at undgå at betale moms, som ifølge Jyllands-Posten den 2. oktober 2002 benyttes af busselskaber, som driver udliciteret busdrift?«